

Miloš Kvapil

Dne 22. června 1937 se v semilské nemocnici narodil Miloš Kvapil. Jeho rodiče, Miloš a Vlasta Kvapilovi, byli živnostníci. Kolem roku 1930 koupili hotel s restaurací Obecní dům. Spláceli ho až do roku 1949, kdy jim ho komunisté znárodnili. Miloš začal chodit do školy v roce 1943, ještě za války. V první a ve druhé třídě měl ještě němčinu. Navštěvoval Měšťanskou školu na Hořejším náměstí. Velmi rád vzpomíná na své učitele paní učitelkou Závítkovskou a pány učitele Maštálře a Holatu.

Rodiče se po válce rozvedli. Oba uzavřeli nová manželství a maminka odešla ze Semil pryč. Tatínek zůstal v Obecním domě. Ovšem v srpnu 1949 byl rodině Kvapilových hotel zabaven. Usadil se tam Josef Groh. Většina hostů s novým majitelem nesouhlasila a přestala tam chodit. Sám pan Kvapil si pamatuje Groha jako věčně opilého. V březnu 1950 se do hotelu vrátila opět rodina Kvapilových. Nebyly však již majitelé, ale pouze nájemci, kteří se o hotel měli starat. Restaurace však byla brzo začleněna do Sdružení komunálního podniku města Semily a později do sítě Restaurace a jídelny. Pan Kvapil již nebyl v restauraci potřeba a odešel pracovat do Kovožávodů. I z bytu ho později vystěhovali do nouzového bytu bez jakéhokoli vybavení. I když trpěl srdeční chorobou, musel stále pracovat. S důchodem 596 Kč nebylo možné vyjít. V době vystěhování z bytu už pan Kvapil nebydlel v Semilech. „Stále více si uvědomuji, jak byl můj otec charakterní a bezvadný. Režim se k němu zachoval neuvěřitelně nespravedlivě, ale otec si nikdy nestěžovat.“

Miloš Kvapil často zmiňuje, že měl v životě velké štěstí.

V Semilech byla velmi agresivní komunistická strana. Velel ji komunista Puturek, který neměl rád živnostníky. Malý Miloš měl tedy štěstí, že odešel ze Semil a vzdálil se tak vlivu pana soudruha podplukovníka Puturka. Vyučil se nástrojařem v Lučanech nad Nisou. Škola ho

bavila a byl natolik šikovný, že šel studovat dál do Mladá Boleslavi na průmyslovku, kde studoval čtyři roky.

Celý jeho život ovlivnilo letectví. Poprvé viděl letadla z větší blízkosti v Bítouchově. Od té doby ho fascinovaly a toužil létat. V Lomnici viděl na leteckém dni známého letce Truhláře. Jeho osobnost ho natolik okouzila, že měl jasno v tom, co chce v budoucnosti dělat.

Po průmyslovce šel do Chrudimi, kde mohl létat i na stíhačkách. Vojenský přijímač absolvoval v Prostějově, poté byl v Hradci Králové a tam se školil i na stíhačky MIG 15. V roce 1960 z Hradce odešel jako instruktor a vyškolený pilot. To už se znal se svou budoucí manželkou. Její otec byl Němec, kterého po válce odsunuli do Německa. Když chtěl jít Miloš létat do krajského aeroklubu, tak mu to kvůli tchánovi nechtěli umožnit. Našel si tedy práci v Praze. Jak sám říká byla to zajímavá práce. Měl možnost vyrábět netradiční obráběcí stroje, např. patnáctimetrový soustruh. Musel do Prahy dojíždět z Liberce a věděl, že to není vhodné pro rodinný život. Přestěhoval se tedy do Varnsdorfu a nastoupil do investičního oddělení v továrně Velveta. I tato práce se mu líbila. Ani tady se ovšem nevzdal svého snu – létat. Požádal si o místo u ČSA. Tam mu sice nejprve řekli, že přijímají pouze Slováky, komunisty a vojáky. Miloš ovšem nebyl ani jedno. Nakonec se i tak do ČSA dostal a začal létat na tryskových letadlech a také velkých dopravních letadlech.

Létal po celém světě. Zná všechna velká letiště. Setkal se s významnými lidmi. Pilotoval letadlo s papežem Janem Pavlem II., v Jižní Americe se potkal s člověkem, který byl Hemingwayeovi předlohou pro knihu Stařec a moře. A přesvědčil se o tom, jaká významná osobnost byl Václav Havel, který dělal velmi dobré jméno celé České republice.

Po roce 1989 se Miloš stal palubním letadlovým náměstkem, vybíral techniku a letadla pro Českou republiku. Zasloužil se o vznik významného a unikátního leteckého výcvikového střediska, kde se školí piloti, ale také stevardi.

V roce 1992 byl rodině Kvapilových vrácen hotel Obecní dům. Pan Kvapil už byl trvale usazen v Praze a také tam byl velmi pracovně vytížený. Nezvládl by se sám o hotel starat. Našel se kupec, který slíbil hotel opravit, pokud bude moct koupit hotel za polovinu ceny. Pan Kvapil v dobré víře souhlasil. Kupec však hotel obratem prodal za plnou částku. Pak Kvapil už se poté jen mohl s těžkým srdcem dívat na to, jak hotel s restaurací chátrá.

Se svou manželkou je pan Kvapil už šedesát let. Mají krásné manželství. Sám přiznává, že to nebylo vždycky jednoduché. Mají se s manželkou pořád velmi rádi. Narodily se jim dvě dcery a jsou prarodiči čtyřech vnuček.

Během svého života dostal také několik ocenění. V roce 2008 dostal Medaili prof. Gerstnera od Děkana Dopravní fakulty ČVUT za významné zásluhy o rozvoj fakulty. V roce 2012 mu bylo uděleno čestné členství „Katedry leteckej dopravy Žilinské university“. A v roce 2011 mu udělila Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR „Uznání a poděkování jako osobnosti čs. Letectví“ za celoživotní práci v čs. letectví, přednímu dopravnímu letci ve službách ČSA, leteckému instruktoru a za vybudování a řízení mezinárodního výcvikového centra ČSA pro létající personál.

Mladá generace by se měla podle pana Kvapila vrátit ke skautským zásadám, cti přátelství a zásadám slušného chování k sobě navzájem. Přál by dětem, aby žily vždycky jen lepší život a vážily si toho!